

5

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*Budete-li tím, čím máte být,
zažehnete oheň na celém světě.*

Sv. Kateřina Sienská

Úvodní slovo

Před několika dny zveřejnil Svatý otec František své poselství k příštím dni modliteb za povolání. Osobně mě zaujalo a velmi potěšilo, že mezi „povolání“ zahrnul nejen řeholní život a kněžství, ale i povolání k životu v manželství. Povolání, říká, „vždycky znamená vyjít ze sebe samého a zaměřit život na Krista a jeho evangelium“.

Připomenulo mi to jeho slova mladým na konci setkání v Riu. Zatímco mnozí tvrdí, že nemá cenu zavazovat se k něčemu navždy,

papež říká: Prosím vás, ... abyste se vzepřeli této kultuře dočasnosti, která vlastně míní, že nejste s to vzít na sebe odpovědnost, že nejste schopni opravdu milovat. Mám důvěru ve vás mladé a modlím se za vás. Mějte odvahu „jít proti proudu“. A mějte také odvahu být šťastní.

Jsem si jistý, že se tím cítí osloveni nejen mladí lidé. Ale možná právě oni potřebují podporu, pomoc a modlitbu, aby mohli realizovat jejich i Boží sen o plném životě. Letos na to máme všichni ještě víc než jedenáct měsíců.

Váš farář Jan Mráz

Informace

Aktuální dění ve farnosti

- **Na 22. února 2014** ohlásil Svatý otec František veřejnou konzistoř ke jmenování nových kardinálů.
- **Na 27. únor 2014** je plánováno zasedání farní rady. Případné podněty jsou vítány, kontaktujte zvolené radní nebo kněze a jáhny.
- **Několik důležitých informací ohledně dětských mší a dalších akcí pro děti a s dětmi:**
- **Prosíme všechny rodiče,** kteří mají na starosti doprovázení dětí při přinášení darů na nedělní mši svaté v 9 hodin, aby se předem zapsali na seznam, který je na nástěnce v sakristii, a aby tento rozpis dodržovali. O nedělích, které připadají na školní prázdniny, se průvod dětí s dary konat nebude.
- **V době jarních prázdnin 19. 2. a na Popeleční středu 5. 3.** nebudou dětské mše.
- **V sobotu 1. 3.** se bude konat dětský karneval.
- **Na Květnou neděli 13. 4.** se v kostele uskuteční Misijní jarmark dětí, před ním v sobotu proběhne s dětmi výroba předmětů a pečení na jarmark.

• Ohlášení Velikonoc a pohyblivých svátků roku 2014

- Na den 5. března připadne letos Popeleční středa a začátek posvátné doby postní.
- Dne 20. dubna budeme s radostí slavit Zmrtvýchvstání našeho Pána Ježíše Krista.
- Dne 29. května bude slavnost jeho Nanebevstoupení.
- Dne 8. června bude slavnost Seslání Ducha Svatého.
- Dne 19. června bude slavnost Těla a krve Páně.
- Dne 30. listopadu bude první neděle adventní, očekávání příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Jemu buď čest a sláva na věky věků. Amen.

První svaté přijímání dětí

v roce 2014

K přípravě na 1. svaté přijímání se mohou přihlásit děti z naší farnosti, které chodí do třetí a vyšší třídy ZŠ a již absolvovaly alespoň jeden rok vyučování náboženství. Odůvodněnou výjimku je třeba projednat osobně s panem farářem. Děti mohou přihlásit pouze jejich rodiče.

Příprava dětí (vyžaduje přítomnost jednoho z rodičů příp. jiného dospělého člena rodiny) začne ve středu 26. března a bude probíhat

na faře vždy ve středu odpoledne. Příprava nebude ve Svatém týdnu (16. 4.) a v předvečer květnových státních svátků (30. 4. a 7. 5.). Povede ji náš farář otec Jan.

První svaté přijímání plánujeme na neděli Nejsvětější Trojice, což je letos 15. června.

Z farní charity

Vážení a milí farníci, a vy všichni, kdo budete číst tyto řádky!

Jsme v polovině měsíce ledna a to je nejvyšší čas informovat vás o činnosti farní charity a dění v našem kostele na přelomu let 2013 a 2014. Vezměme to chronologicky.

Předně vám všem přejeme do nového roku 2014 hojnost Božích milostí, mír v duši, dobré zdraví přiměřeně vašemu věku a odvalu nést s Boží pomocí statečně všechny vaše kříže.

• **Poděkování.** Děkujeme za cukroví, ovoce a ořechy, které jste přinesli do vánočních balíčků pro staré a osamělé bratry a sestry. Naplnili jsme 20 krabic a papírových tašek a předali potřebným. Z ostatního, co zbylo, jsme odvezli část do Domova svaté Markéty pro matky s dětmi v tísni, část jsme věnovali na vánoční pohoštění pro bezdomovce na Bratislavské 58, část jsme poslali do

Domova pokojného stáří na Kamenné. Jménem obdarovaných ještě jednou z celého srdce všem děkujeme.

• **Tříkrálová sbírka.** Od 1. 1. do 14. 1. 2014 proběhl 14. ročník Tříkrálové sbírky. V tyto dny jste do naší charitní pokladničky darovali celkem 38 050 Kč. Po domluvě s pracovníci OCH Brno jsme peníze vložili do zapečetěných pokladniček a předali spolu s příspěvky, které vybrali naši koledníci, na OCH Brno. Celkový výnos Tříkrálové sbírky v naší farnosti a diecézi vám oznámíme v příštím čísle Tomáška.

• **Vaše příspěvky do charitní pokladničky.** Děkujeme i za další příspěvky, které jsme našli v naší charitní pokladničce.

Z peněz vybraných ještě v minulém roce jsme v lednu prostřednictvím OCH Brno poslali 6 800 Kč lidem bez domova a 6 000 Kč na Noclehárnu pro bezdomovce.

Na závěr uvádíme přehled peněz, kterými jsme z prostředků vybraných z charitní pokladničky v roce 2013 přispěli na různé misijní a sociální aktivity.

Léky pro nemocné leprou LL	13 000 Kč
Pomoc Haiti	5 000 Kč
Misijní banka ubožáků - hloubení studní v Tanzánii	5 000 Kč
Sdružení pěstounských rodin	11 000 Kč

Prostřednictvím OCH Brno jsme poskytli:

Osobní asistence	7 000 Kč
Denní centrum pro bezdomovce	21 000 Kč
Noclehárna pro bezdomovce	21 000 Kč
Pomoc Haiti	4 000 Kč
Pomoc při povodních v Čechách	47 000 Kč
Sbírka na Filipíny postižené hurikánem	50 500 Kč

Na vánoční balíčky jsme použili 678 Kč

• **Celkem za rok 2013: 185 178 Kč**

Modleme se za sebe navzájem. Abychom s čistým srdcem žili a plnili Boží vůli a sloužili Bohu a našim bližním. Požehnaný rok 2014 přejí

Dobrovolníci farní charity

Slovo nemocným

---

*Kvůli mně ať se nemusejí stydět,
kdo složili svou naději v Tebe,
Panovníku, Hospodine zástupů*

Ž 69,7

Někdy se setkáváme s lidmi, kteří jsou už dlouhou dobu nemocní a jsou přesvědčení, že nemají naději na zlepšení svého zdravotního stavu. Přestali doufat, přestali podle svých sil a možností s nemocí bojovat. Propadli úplné beznaději a ztratili snahu usilovat o změnu svého stavu. Je to zkouška jejich víry a důvěry v Boha. Zapomínají, že je to zkouška, která je časově omezená a že záleží na nich, jak se k ní postaví a jak se budou snažit znovu získat zdraví a spokojenost.

Mají mít jistotu, že nikdy není situace úplně ztracená, že uvěřili Bohu, který je všemohoucí, který je Pánem všeho a který rozhoduje, jak situace skončí.

Když čteme evangelia, je tam mnoho událostí, kdy se situace lidem zdála být zcela beznadějná a přesto ji Ježíš vyřešil zcela neočekávaným způsobem. Můžeme si vzpomenout na ženu, která vyprovázela ke hrobu svého syna ve vesnici Naim a která měla oprávněné obavy ze své budoucnosti - Ježíš vše vyřešil, když jejího syna vzkřísil. Takových událostí zaznamenali evangelisté celou řadu a je na nás, abychom je četli pozorně a vyvozovali z nich důsledky pro situace, které prožíváme a které se nám zdají být příliš těžké. Musíme se učit spoléhat se na Boží dobrotu i ve chvílích, které se nám budou zdát naprosto beznadějně. V době, kdy se nám vede poměrně dobře a nemáme problémy, máme prosit, aby nám Bůh dal dost světla poznání, abychom správně vnímali události kolem sebe a vyvozovali z nich závěry, které mohou být důležité pro náš život v budoucnosti. Musíme se učit dívat se podobně na svoje síly a schopnosti a nepřeceňovat je v době, kdy se nám vede dobře a uvědomovat si svoji slabost, která se projevila třeba v minulosti.

Když využijeme schopnosti, které jsme od Boha dostali a pomoc, kterou od Boha dostáváme na základě svých

proseb, budeme schopni prožívat všechno, co nám život přinese tak, že nám nic neuškodí, ale všechno nám prospěje. Musíme důvěřovat, že Bůh vždy zná všechno, co prožíváme a ví, jak je to pro nás těžké a také ví, jakou pomoc potřebujeme, abychom obstáli. My vždy můžeme s touto pomocí počítat. Čím větší bude naše důvěra v Boží pomoc a čím lépe budeme spolupracovat s tím, co budeme dostávat, tím lépe svůj život prožijeme a tím víc prospějeme i lidem kolem nás.

o. J. Šik

Rozhovor s otcem Petrem Vrbackým

• *Dobrý pastýř opustí své stádo a vydá se hledat zatoulanou ovečku. Horší je, když se stádo ovcí (mnohé z nich narozené ve znamení Berana) vydá pátrat po „zatoulaném“ pastýři. Jen na začátek: My „Tomáškovci“ se máme výborně, neboť nový pan farář „podědil“ Váš smysl pro humor, jeho obávaná „dlouhá kázání“ jsou krátká a je v nich tolik pochopení, povzbuzení a dobrých rad pro nás, obyčejné křesťany žijící v tomto „neobyčejném“ světě, že jsou i nyní mše velikou duchovní posilou. My se tedy máme skvěle, ale nevím, zda totéž můžeme říct o otci Janovi. Už si od nás týden*

odpočinul v nemocnici, tak snad bude vše dobré, ale to musíte zeptat jeho.

U Vás byly změny asi ještě větší a na přijetí náročnější než u otce Jana. Jak nyní vypadá Váš všední pracovní den a nedělní „pracovní“ den? V čem přesně spočívá funkce spirituála?

Tak určitě ...! ☺. Ale nejsem si úplně jist, kdo to má těžší – přece jen kterýkoliv obyvatel semináře má mnohé uchystáno i rozhodnuto předem, takže se nemusí starat; oproti tomu farář často „neví dne ani hodiny ...“

No, spirituál je vlastně taky trochu farář – slouží mše (každý den), zpovídá (bohoslovci chodí ke zpovědi většinou co čtrnáct dní), diskutuje, vysvětluje, obhajuje ... a modlí se, často velmi úpěnlivě. Spirituál teologického konviktu má na starosti duchovní formaci budoucích bohoslovců (protože tento nultý ročník ještě není seminářem – je to čas, kdy si studenti mohou své rozhodnutí promyslet, prokonzultovat a promodlit), aby se v závěru teprve závazně rozhodli (oni, ale i jejich představení), zda chtějí (a mohou) vstoupit do kněžského semináře a stát se už řádnými bohoslovci a studenty teologické fakulty.

V praxi to znamená být především k dispozici pro duchovní vedení, doprovázení a povzbuzování studentů konviktu na jejich cestě

k osobnímu vztahu s Ježíšem. Někdy se potřebují poradit, jindy pohádat, spirituál je velmi vítaný terč pro jejich žertíky a čas od času i užitečný „viník“ jejich problémů, to vše vlastně dnem a (občas) i nocí, sedm dní v týdnu. Pokud se týká konkrétních úkolů, kromě pravidelných „pukt“ (bodů pro rozjímání na příští den) připravuje spirituál každý týden „lectio divina“ (jakousi biblickou hodinu), vede adorace nebo jiné modlitby – ale taky třeba každý týden vybírá a čte v neděli večer příběh nebo pohádku na dobrou noc, což je bod programu, jehož eventuální vypuštění hoši nesou velmi nelibě ☺. Téměř každý den přichází některý ze studentů na tzv. „kolečko“, tedy asi hodinový rozhovor mezi čtyřma očima o všem, co řeší a čím zrovna žijí (střídají se jeden za druhým pořád dokola, proto „kolečko“). Spirituálové také mívají pravidelné měsíční rekolekce, tzn. víkendové duchovní obnovy v konviktu nebo v semináři. No a pokud studenti jedou společně třeba na brigádu, pouť nebo mají povinnou praxi v nemocnici nebo některém z hospiců, většinou je spirituál doprovází a je jim nablízku. Mimochodem (tomu u sv. Tomáše nebude věřeno) jsem letos takto doprovázel seminární hokejový tým na každoroční přátelský zápas s Arcibiskupským gymnáziem v Kroměříži, přičemž letos (poprvé

po deseti letech) seminář zvítězil ...! A tak dál, spirituál konviktu kromě toho všeho ještě učí dva předměty, a sice Úvod do spirituální teologie a Dějiny duchovní literatury (na stará kolena jsem tedy „externí vyučující“ Univerzity Palackého v Olomouci, prosím! ☺).

• *Jací jsou dnešní bohoslovci, srovnáte-li je s těmi, které jste poznal zhruba před třiceti lety v litoměřickém semináři. Je zde více starších, větší počet konvertitů apod.?*

Dnešní bohoslovci to mají bezesporu těžší. Je vícero možností a nabídek, jak žít i duchovní povolání, věci nejsou tak černobílé, jak bývaly dřív, není jasný „nepřítel“. Obecně čas lidské zralosti přichází později a naopak požadavek na jednoznačné a závazné rozhodnutí bývá prohlašován za deformaci lidské svobody. A co si budeme nalhávat, zatímco dřív byl ten, kdo šel do semináře, tak trošku „hrdina“, dnes je někdy i mezi věřícími považován za podivína. Mezi mými studenty jsou velmi mnozí, kteří si své rozhodnutí pro kněžství museli těžce vybojovat nejen v sobě samém, ale i proti svému okolí či nejbližší rodině.

Podle vnějších kritérií mezi seminaristy stoupá procento konvertitů, ale také hochů z neúplných a i třeba zcela ateistických rodin. No a s ohledem na věk je letošní konvikt jeden

z nejmladších, dvě třetiny jsou čerství maturanti.

• *Jaký režim má olomoucký seminář a není pro některé z teologů (zejména pro ty starší) obtížné ho dodržovat?*

Denní řád je víceméně pevně dán a je závazný. Není to nic tajného, podrobnosti jsou na seminárních či konviktních webových stránkách. Ráno se začíná v kapli většinou o půl sedmé (breviář, rozjímání, mše svatá), po snídani jsou od 8.30 přednášky. V poledne je v kapli krátká modlitba a zpytování svědomí, pak oběd, po něm volno k možné vycházce (některé dny až do večera). Od 15 hodin začíná povinné studium, po něm večere, pak osobní volno - kluci většinou hojně využívají seminární tělocvičnu, no a večer se končí zase v kapli zmíněnými punkty, adorací, růžencem nebo modlitbou breviáře. Poté je už v celém domě až do snídaně povinné zachovávat silentium (mlčení). V sobotu je kromě studia určený čas třeba na úklid (seminaristé si uklízejí nejen pokoje, ale i společné prostory, sociální zařízení, sprchy atd.), taky seminární prádelna a žehlárna bývá naplno v permanenci (kluci si sami perou a žehlí – ano, i košile, milé dámy ...! ☺).

V neděli bývá mše svatá až později, občas na ni jdeme do katedrály či do seminární kaple; no a já jsem (evidentně zkažen svatotomskou

farností) obohatil nedělní program ještě o dopolední ročníkovou kavárnu. V rámci formace ke kněžství je totiž zapotřebí upevňovat římskokatolickou identitu našich bohoslovců, pročez mohou přijít ke spirituálovi na kávu – ta se ovšem podává výhradně podle římského mravu, tedy tzv. *ristretto*. Protestovat proti takové formě podávání kávy pak v podstatě znamená odhalit pochybnosti o svém povolání a možná i pravověrnosti ... ☺.

Ale ještě trochu vážně k poslední části dotazu: Samozřejmě není všechno jenom snadné, mám pocit, že zejména pro ty mladší, přece jen jsou ještě v rozletu, mají nadbytek energie fyzické i duševní, jsou velmi spontánní a živelní ... Ale můžu s čistým svědomím říct, že představa nešťastných hochů, úpějíčích ve zdech semináře, je dosti primitivní předsudek. Ještě jsem tu ani jednou neupotřebil kapesník k otírání něčích slz, zato ale musel vícekrát přibržďovat nadmíru bujaré veselí. Tím netvrdím, že zde kluci nemají své krize, pochybnosti a trápení – ale asi by nás starší někdy zahanbili, jak se s tím dokážou poprat. Přece zamilovaný nelituje žádné oběti a sebezapření, může-li dosáhnout své lásky – a povolání ke kněžství je taky takovým uchvácením! Seminář tedy jistě není prostředí po všech stránkách jenom ideální, ani lidé

v něm, i bohoslovci mají o lecčem svou představu, ale cíl toho všeho je tak velký, že snad stojí i za nějakou tu těžkost či omezení. Ostatně – „co nic nestojí, za nic nestojí!“

• *Velmi rád jste chodil na koncerty či do divadla. Vybude Vám na podobné akce chvilka i v Olomouci?*

Zatím ne tolik, kolik bych si přál, přece jen má seminář svá specifika a já jsem zde „první ročník“, což znamená, že ne vše umím a stíhám. Pak je samozřejmě každá chvilka dobrá. Ale v kině jsem už byl, i v divadle na opeře, v restauraci několikrát; snad tedy nebudu úplně za barbara.

• *Vaše práce je jistě fyzicky i psychicky velmi náročná. Doufáme, že zdraví dobře slouží a že si nebudete i Vy muset odpočinout v některém z nemocničních zařízení. Prostě ptáme se, jak se Vám daří.*

Také doufám, že jsem zdravý, zejména duševně... A daří se mi dobře, otázkou ovšem je, zda mají stejný pocit i ti, kteří takříkajíc „upadli“ do mých rukou. Určitě ale všichni potřebujeme, aby se za nás lidé modlili!

• *Vzpomínáte na naši farnost v dobrém anebo jste rád, že jste se nás „konečně zbavil“? (dle mého názoru je druhá možnost značně pravděpodobnější ☺).*

Vzpomínky jsou vždycky dobré – to opačné se jmenuje noční můry. A pokud těch se týká, zdává se mi o matematice, překážkové dráze,

výškách a nudlích s mákem. No a svou bývalou farnost stále častěji (k velkému pobavení mých svěřenců) zmiňuji větou: „Jo, to kdybyste viděli v naší farnosti...!“

• *Co byste nám popřál do nového roku 2014?*

Pevnou důvěru, že Boží možnosti teprve začínají tam, kde naše lidské už selhávají. A ještě dost velkorysosti, pokory a vlídného humoru!

Za rozhovor děkuje Marie Sojka Veselá

Rok víry ve Svaté zemi

A slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Jan 1,14

Tento verš Janova evangelia provázel poutníky i nás účastníky Národní pouti do Svaté země po celou dobu osmidenního putování.

Vraťme se však od začátku verše na začátek naší cesty. V září poslouchala moje žena Hanka rádio Proglas a po zjištění, že v „Proglasáckém poutním autobuse“ je ještě pár volných míst na Národní pouť do Svaté země, řekli jsme svoje ANO (opětovně) a překročili tak dlouhé období rozhodování, v jehož závěru jsme již na tuto myšlenku téměř rezignovali.

V neděli 3. 11. 2013 jsme tedy nastoupili do letadla, které po třech hodinách letu přistálo v zemi zaslíbené Hospodinem praotci Abrahámovi, v zemi, v níž Panna Maria přivedla na svět Bohočlověka, v zemi, v níž Ježíš Kristus hlásal radostnou zvěst a v níž se pro naše Vykoupení stal smírnou obětí, vstal z mrtvých a svým vzkříšením nám ukázal cestu k věčnému životu, cestu do nebeského království.

Kardinál Dominik Duka, jeden z deseti zúčastnivších se českých a moravských biskupů, citoval v úvodním pozdravu zlaté pravidlo zanechané nám naším Pánem, předurčující život v míru a lásce: „Kdybyste věděli, co znamená: Milosrdenství chci a ne obět, neodsuzovali byste nevinné.“ (Matouš 12,7)

Po přistání v Tel-Avivu a přesednutí do izraelského autobusu jsme se v časných ranních hodinách vydali přes Jeruzalém a Betlém, údolím Jordánu, kolem Mrtvého moře a Eilatu (cípu Rudého moře) až na začátek Sinajské pouště. Po překročení izraelsko-egyptské hranice jsme pokračovali proláklinou táhnoucí se od severního okraje Izraele – od Genezaretského jezera, údolím Jordánu, Sinajskou pouští, přes Suezský průplav, až do Afriky (Mozambiku). Cílem této naší první cesty byla hora Sinaj – Mojžíšova

hora, ležící v centru jižního výběžku Sinajské pouště (asi 50 km od Suezského průplavu). Po 22. hodině jsme v inkoustové tmě našli klášter sv. Kateřiny resp. hotel, v němž jsme měli zajištěno ubytování. Po večeři a krátkém spánku jsme v 1.30 hod vyrazili na sraz zájemců o výstup na Mojžíšovu horu. K této 2 870 metrů vysoké hoře se velbloudí stezkou vinuly strmě stoupající zákruty. Úzkou cestou mezi vysokými horami plnou balvanů nás provázeli velbloudi vedení beduíny. Ti neúnavně nabízeli svoje „taxi služby“ voláním: „Camel, Camel ...“ Převážná většina z nás odolala, neboť „taxi“ stejně končilo ve výši 2 100 metrů a dále již pokračovaly jen strmé a nepravidelné balvanité schody. Kráčeli jsme tedy po svých, doprovázeni vlastním a velbloudím funěním, neproniknutelnou tmou, prosvětlovanou jenom našimi čelovkami a hvězdami prozářenou oblohou. V napjatém očekávání jsme stoupali olemováni černými obrysy hor do míst setkání Mojžíše s Hospodinem.

Když se kolem půl páté začaly nad východním obzorem objevovat první červánky, stáli jsme na úpatí hory, na jejímž vrcholku Mojžíš obdržel Boží Desatero. Vycházející slunce začalo postupně odhalovat scénérii místa, na něž vyzván Hospodinem Mojžíš několikrát vystoupal. My jsme v úžasu sledovali postupně ozařovanou

červeno-hnědou homoli, vystupující ze tmy, na jejímž vrcholu, přibližně 700 metrů nad námi, byla zřetelně vidět kaple a naši spolupoutníci, zdolavší i poslední čtvrtinu této hory. (Vytanulo mi na mysli, že stojíme dole stejně jako lid, očekávající Mojžíšův návrat.) Obklopeni ozářenými horami jsme v němém úžasu sestupovali až do kláštera sv. Kateřiny. Pod širým nebem se shlížejícími strmými horskými masívy jsme prožívali ranní mši svatou, celebrou P. Martinem Holíkem spolu s dalšími čtyřmi kněžími. Posilněna Slovem a Tělem se naše stočlenná skupina vydala na další cestu s přesvědčením, že naše prosby, vyslovované v jednotlivých přímluvách, budou vyslyšeny. Autobusy vezoucí nás údolím vyprahlé kamenité pouště lemované rudě zbarvenými horami, nás přivezly až na egyptsko-izraelskou hranici, po jejímž překročení jsme se vraceli údolím Jordánu do místa našeho ubytování v Betlémě, do hotelu Ararat.

Ráno nás autobus převezl z území Palestinské samosprávy do Jeruzaléma (asi 10 km). Po krátkém zastavení na „hranici“ a oznámení řidičem busu: „Czeko“ jsme hladce projeli ozbrojenou izraelskou kontrolou. Vzápětí jsme vystupovali přímo v Jeruzalémě - v centru staro- a novozákonního dění. Hnojnou branou, jednou z bran, nacházejících

se v hradbách ukrývajících Chrámový pahorek a část Starého města, jsme se blížili ke Zdi nářků.

Když se v 70. roce n. l. naplnilo Kristovo proroctví a chrám byl Římány zbořen, nezůstal na Chrámové hoře doslova „kámen na kameni“. Již nikdy nedošlo k obnově chrámu, centra izraelské zbožnosti. Na rozlehlé ploše lemované hradbami postavili později muslimové Skalní dóm, ukrývající starozákonní horu Moreja, místo připravované k Abrahámově oběti syna Izáka. Na rozlehlé ploše pahorku stojí ještě mešita Al-Aksa. Po sejítí s pahorku jsme stanuli u Zdi nářků, jediného pamětníka původních starobylých hradeb, obklopujících Chrámový pahorek. Po obdržení povinné „jarmulky“ jsme se přidali k modlícím se Židům. S jarmulkou na hlavě jsem zde prosil o Boží milosrdenství pro Izrael a celou zemi se všemi okolními státy, zmítajícími se v neustálém válečném napětí.

Následně jsme přes Cardo (zbytky původní římské cesty) a tržištěm Súk došli až k chrámu Božího hrobu. Zde přímo před vstupem do Božího hrobu, prožila naše skupinka nádhernou Bohoslužbu. Naše pětice kněží spolu s místními českými františkány sloužila mši svatou v těžko popsatelné atmosféře Boží přítomnosti. Přijetí Eucharistie v tomto prostředí rozzařovalo tváře,

hledící na místo uložení a následného zmrtvýchvstání Pána.

Z Judeje jsme po čtyřproudé dálnici jeli severozápadním směrem až na horu Karmel, vybíhající do Středozemního moře. Od Karmelu se napříč východním směrem táhne údolí Jizreel, oddělující Samaří od Galileje. Zatímco na Sinaji jsme stáli pod horou, kde Mojžíš - „prorok a zákonodárce“ obdržel Desatero pro svůj národ, zde jsme mohli sledovat příběh největšího starozákonního proroka Eliáše. Na této hoře bojoval s kněžími královny Jezabel, aby jako Hospodinův prostředník ukázal „baalovským zástupcům“ moc jediného Boha. Jeho oltářní oběť Bůh přijal a nad mořem se po mnoha letech sucha a hladomoru objevil obláček, jako předzvěst následujícího deště. Dle tradice je ve zdejším kostele uctívána Panna Maria „jako obláček“, svlažující i naše duše. U bratří karmelitánů jsme si s Hankou zakoupili škapulíře, připomínající nám výjev zobrazený na klenbě sloupského kostela Bolestné Panny Marie.

Cesta dále pokračovala přes Kánu Galilejskou a Nazaret až na pobřeží Genezaretského jezera (Galilejského moře, resp. Tiberiadského jezera). V Nazaretě, místě Zvěstování (Anděl Gabriel zvěstoval Panně Marii a ona počala z Ducha Svatého) a dětských let Ježíšových, jsme

stanuli před chrámem Zvěstování, na jehož průčelí je zobrazen anděl Gabriel, čtyři evangelisté a pod nimi se po celé délce vine latinský nápis: „Verbum caro hic factum est ... A slovo se stalo tělem ...“ Vnímali jsme Mariino bezvýhradné přitakání Fiat a pomodlili se na místě, kde Ježíš vyrůstal v rodině pěstouna Josefa a maminky Marie. Poprosil jsem zde sv. Josefa o ochranu všech pěstounských rodin a všech opuštěných dětí a ohrožené mládeže.

Vaši Hanka a Mirek Opatřilovi

Pokračování v příštím čísle

Ještě jedno světlo

O koncertu ze III. adventní neděle

Večerní bohoslužbu o třetí neděli adventní v našem kostele doprovodil a kratším koncertem pak pokračoval pěvecký sbor Psalmodia založený při Liturgickém institutu Teologické fakulty anežské teologické akademie v Krakově. Sbor v letošním roce oslavil 25. výročí existence, je však ve svých členech stále mladý. Studenti a pracující mladšího věku, odhadem převážně do 35 let, asi 50 sympatických hochů a děvčat, kteří vyrazili na týdenní adventní koncertní šňůru do šesti míst Česka, Bavorska a Rakouska. Věnují se zejména interpretaci současných polských

tvůrců jakými jsou Henryk Mikołaj Górecki, Romuald Twardowski nebo Stanisław Moniuszko, autor Mše Des dur, kterou sbor pod vedením sbormistra Włodzimierze Siedlika toho večera uvedl. V některých částech mše převládala spíše složitá sóla, v některých částech převládal sbor.

Přes svou evidentní modernost šlo vesměs o polyfonické skladby se samostatně vedenými hlasy. Tušenou kvalitu sborového tělesa jen trochu tlumila široká chrámová akustika.

Po mši svaté si však sbor stoupl do půlkruhu před ambon a my sedící jen několik metrů od zpěváků jsme mohli daleko lépe vnímat čistou intonaci a přesné frázování tohoto pěveckého tělesa, jehož vynikající výkon rostl s každou skladbou, alespoň mě to tak připadalo.

Z tváří mladých zpěváků bylo poznat snahu, ale i nadšení, s nímž svůj náročný, ale přitažlivý program podali. V závěrečné skladbě podané jako přídavek po upřímném a dlouhém potlesku rezonovala celá řada bicích nástrojů vytvořená neuveřitelně ústy zpěváků, kteří už se těšili na pondělní koncert v Besedním domě, kam nás srdečně zvali.

Přejme zpěvákům i nám všem více takových adventních radostí, jimiž se svátky Božího narození opravdu přibližují ...

Igor Kyselka

RETRO POVÍDKA

Proč retro? Vracíme se do roku 2013. Je 5. prosince a děti vbíhají do třídy s balíčky v rukou a s černými šmouhami na tváři. Inu, po škole chodil Mikuláš. Jen Markétka jde podmračeně a na obličejí nemá konkrétní obrazce od mouru, ale celá tvářička zešedla natolik, že by děvčátko mohlo od minuty hrát „toho černého vzadu“. A hned se taky svěruje: „Paní učitelko, ten Mikuláš četl moje hříchy, ale to žádné hříchy nebyly!“ „No a copak říkal?“ „Že nejím polívky a to je pravda. Ale já si je neberu, protože bych je stejně nesnědla. Jo, kdybych si polívku vzala a pak ji celou vylila, jak to dělají děcka, to by byl hřích. Víš, že spousta dětí na světě má hlad.“

K tomu musí paní katechetka kývnout: „To máš pravdu a dál?“ „No, že se o přestávce hádám a nadávám. Ale já se hádám, jenom když někdo lže a já vím, že mám pravdu. A tuhle řekl Petr Lidušce, že je tlusťoch a brejlovec a já jsem na něj zakřičela, že on je zas pěkný pitomec! Jenže to už vcházel pan učitel z angličtiny a stěžoval si naší paní učitelce.“ Ajaj, jestli to angličtinář vztáhl na sebe, není divu, že se to objevilo v knize hříchů, bleskne paní katechetce hlavou, ale to teď není důležité. „Víš, Markétko, jednala jsi

úplně správně. Za pravdu musíme bojovat a zrovna tak je důležité zastat se slabšího. A to bude čím dál těžší, hlavně až budeš dospělá. Někdy je obtížné najít vhodný způsob, ale věřím, že ty to dokážeš! Pojď, teď se umyjem dočista dočista a pak uvidíš!”

Po zmíněné tortuře bere paní učitelka výrazný červený fix a píše děvčátku na dlaň: MARKÉTKA JE

BEZVADNÁ HOLKA ☺. Okamžitě se k ní natáhne dalších osm ruček. „Až o přestávce a jen jestli budete hodní,“ slibuje paní učitelka. Inu jsou různé způsoby, jak si zajistit klid v hodině ☺. Po náboženství pak paní katechetka plní svůj slib s lehkou výčitkou, že děti a jejich rodiče staví před odvěké dilema: MÝT ČI NEMÝT?

Marie Sojka Veselá

Z plesu farnosti v sobotu 19. 1.

Foto Keprník

4. tradiční
Společenský večer
SEVEREK

2. dívčí skautský oddíl YMCA T.S.,o.s

1.3. 2014 19:30 150,- dospělí
120,- studenti

Společenský sál Salesiánského střediska mládeže
Brno - Žabovřesky

Lístky lze rezervovat na
severky@gmail.com

ByznysTIME
zahraje k tanci a poslechu

Vyzvednutí bude možné ve famí kavárně u sv. Tomáše nebo po osobní domluvě.

BYSTRÉ HLAVY

PRO VŠECHNY

Svátek připomíná událost, kdy Maria a Josef přinesli Ježíška 40 dní po jeho narození do chrámu, aby ho odevzdali Bohu (Lk 2,22).

První písmena tvoří tajenku.

